

nisterens konto. Og derfor, hokuspokus, så var der ikke afsat flere penge til forhandling af forsvarrets vilkår i 1995 og efterfølgende år.

Det var dog en ejendommelig flygtig fortolkning af det politiske arbejde, der har fundet sted omkring finansloven. For sandheden er jo den, at vi politisk har afsat et positivt beløb hos forsvarsministeren i den forståelse, at det er et beløb, man kan forhandle om og blive enige om. På samme måde, men ikke nødvendigvis afhængigt af det, har man afsat et negativt beløb hos finansministeren, som man også skal forhandle om, så man er dækket ind, i det omfang man bliver enige om at bruge flere penge end det, der oprindeligt står i finanslovsforslaget på finansministerens område.

Men det afgørende er, at man politisk har sat beløbene af og dermed tilkendegivet, at det er noget, man skal forhandle om. Og det er klart for Venstre, at det, vi skal forhandle om, er, hvordan vi sikrer forsvarrets vilkår med de penge, vi på denne måde politisk har tilvejebragt.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Hr. Bjørn Elmquists fortolkning af forliget er også en af de to bemærkninger, der bringer mig herop.

Jeg ved ikke rigtig, hvad der er sket siden i går, hvor hr. Bjørn Elmquist havde en ganske fornuftig opfattelse af, hvad der var indgået forlig om. Men jeg vil gerne anbefale hr. Bjørn Elmquist at læse forligsteksten, for den siger rent faktisk, at pengene er tilført. Og hvis vi ikke kan blive enige om at udløse dem på den behændige måde, som vi også talte om i går, står der faktisk, at først aftaler man et forsvarsforlig, og derefter bliver beløbet overført som en forhøjelse i de resterende år.

En forhøjelse kan da kun betyde, at forsvaret har de penge til rådighed, enten inden forliget indgås, eller når forliget er indgået. Så jeg anbefaler hr. Bjørn Elmquist at læse punkt 18 i finanslovaftalen, og her må jeg for en gangs skyld give hr. Frank Aaen ret.

Så vil jeg gerne kvittere positivt over for fru Pia Gjellerup for åbningen for, at man selvfølgelig også i det kommende år, når problemerne viser sig, kan debattere dagpengesystemet.

Jeg synes også, det er fornuftigt, at man ikke på forhånd definerer, hvad det er, der skal ændres eller ikke skal ændres. Men det er faktisk første gang, vi har hørt her i Folketingssalen, at Socialdemokratiet er åbent over for at debattere

problemerne i dagpengesystemet og forhåbentlig også for at rette de ting, der er til hinder for, at økonomien kan komme i den rette gænge, jævnfør vismændenes råd.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Gjellerup brugte den formulering, at underskuddet stille og roligt og langsomt bringes ned over de kommende år.

Jeg skal minde fru Pia Gjellerup om, at der er tale om at få et underskud på 40 mia. kr. bragt ned. Renser man dette års finanslovsforlig for engangsindtægter – man kan jo ikke sælge DSB og Post- og Telegrafvæsenet igen næste år – er der kun tale om så lille en reduktion i underskuddet, at det vil tage 20 år at få det bragt ned.

Og her må jeg så spørge fru Pia Gjellerup: Tror Socialdemokratiet på, at vi har højkonjunktur uafbrudt i de næste 20 år, hvor man så hvert år kan spise underskuddet ned med 2 mia. kr.?

Nej, selvfølgelig gør man ikke det.

Hvad er alternativet? Det er selvfølgelig, at vi tager hårdere fat, og at vi reducerer underskuddet med mere end 2 mia. kr. om året. Men dér fik vi i gårsdagens debat om ændringsforslagene fru Pia Gjellerups ord for, at hvis man reducerer underskuddet med 5, 6, 7, 8, 9 eller 10 mia. kr., så smadrer man velfærdssamfundet.

Det kan ikke nytte noget at blive ved med at bilde sig ind, at man bare kan få det store underskud reduceret over så lang en periode. Der skal tages væsentligt hårdere fat, for det er jo ikke kun underskuddet, der er problemet. Problemet er også, at når det løbende underskud er bragt ned, er der en kæmpe stor gæld, som efterfølgende skal tilbagebetales, ikke fordi gælden i sig selv er noget problem, men fordi gælden spiser 60 mia. kr. om året af vores finanslov, bare fordi vi skal have fodret den store rentefugl, der sidder og har en gøgeungeeffekt på finansloven.

Hvis man kun vil bruge Socialdemokratiets dråbemetode, er det over de næste 100 eller 200 år eller sådan noget, den finanslov bliver bragt i orden. Der skal nogle ordentlige skulp til, for at vi kan få statens finanser bragt i orden, ellers hænger tingene ganske enkelt ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

En sidste gang til fru Anne Birgitte Lundholt: Vi vil gerne debattere, vi vil gerne debattere alt, og vi vil gerne debattere det fra nu af. Vi behøver ikke at vente med at debattere nogen ting.